

Voorleesbrief Nederlandse Bisschoppenconferentie

Roepingenzondag 2010

Broeders en zusters,

Op deze Roepingenzondag in het Jaar van de Priester willen wij als uw bisschoppen graag stilstaan bij het begrip roeping.

Abraham, “de vader van alle gelovigen”, kreeg van God de opdracht: “Trek weg uit uw land, uit uw stam en ouderlijk huis, naar het land dat Ik u zal wijzen.” God beloofde dat Hij Abraham zou zegenen en tot stamvader van een groot volk zou maken. Abraham ging, terwijl Sarai, zijn vrouw, en hij op hoge leeftijd en kinderloos waren. Waarom vertrouwde Abraham op Gods belofte? Hij had de stem van God gehoord en dat was voor hem genoeg. Hij legde zijn levenslot in Gods handen en hij vertrok naar een onbekend land, waar hij als vreemdeling zou verblijven met Gods belofte als zijn enige zekerheid.

God roept mensen en dat verandert hun leven radicaal. Zo verging het ook Maria. Zij kreeg van de engel te horen dat ze “begenadigd” was en een zoon zou krijgen. Maar met de man met wie ze verloofd was, had ze geen seksuele relatie. Haar zoon zou op de troon van David komen en aan zijn koningschap zou geen einde komen. Maar zij was arm en had geen contacten met het hof. Waarom stelde Maria haar vertrouwen op de woorden van de engel? Wat Maria overtuigde was dat voor God alles mogelijk is. Ze stelde zich beschikbaar en antwoordde: “Laat met mij gebeuren wat u gezegd hebt.”

Abraham, de vader van alle gelovigen, en de moeder van de Kerk, Maria, kregen te horen wat Gods plan voor hun leven was en ze gaven zich daaraan over. Ze kregen geen levenslot opgedrongen, maar ze werden gefascineerd door Gods aanwezigheid. Ze wisten: “Het is goed.”

Toch kan het je ook in verwarring brengen, als God je roept tot een bijzondere taak. De eerste reactie van de profeet Jeremia was: “Nee, dat kan ik niet” en de profeet Jona liep voor zijn opdracht weg. De jonge Samuël hoorde de stem van God in de nacht en moest nog leren zeggen: “Spreek, Heer, uw dienaar luistert.”

Dat God mensen roept, is een mysterie. Tot je verwondering mag je ontdekken dat God iets van je vraagt. Toen paus Johannes Paulus II terugblikte op zijn roeping tot het priesterschap, schreef hij: “De geschiedenis van mijn priesterroeping? Die kent alleen God. Elke priesterroeping is in diepste wezen een groot geheim, én een gave die de mens verre overstijgt.”¹

Niet alleen Abraham en Maria, de profeten en Karol Wojtyła werden door God geroepen. Voor ieder mens heeft God een doel voor ogen. Ons leven hebben we gekregen van God om de liefde te weerspiegelen die er in God zelf is. Onze fundamentele roeping is de roeping tot de liefde.

¹ Johannes Paulus II, *Gave en geheim. Bij gelegenheid van mijn 50-jarig priesterjubileum*, Baarn 1998, p. 9

God heeft ons gemaakt naar zijn beeld. En Hij nodigt ieder mens uit om zichzelf te verwerkelijken volgens dit beeld. Dit beeld van God in mensen is onuitputtelijk. Ieder mens is geroepen een bijzonder aspect van Gods gedachten tot uitdrukking te brengen.²

Er zijn dan ook vele manieren waarop God mensen roept tot liefde. Soms lijkt de liefdevolle inzet voor de medemens iets heel gewoons: een vanzelfsprekende liefde voor je gezin of een dienende aanwezigheid bij je zieke vader of moeder of je zieke vrouw of man. Deze liefde schept een leefsfeer waarin het goed is om te zijn. God kan je ook roepen om zijn tederheid en zorg te weerspiegelen in een medisch beroep of in het onderwijs. In de politiek kun je iets van Gods menslievendheid doorgeven door je in te zetten voor rechtvaardigheid en vrede. Onze roeping tot liefde kan vorm krijgen in ons werk in de omgang met collega's en klanten. Gods barmhartigheid mag onze leidraad zijn in de zorg voor de armen, de vluchtelingen, de migranten en de eenzamen. God wil alle mensen in liefde met Hem en met elkaar verenigen onder leiding van Christus. God roept je om je daarvoor in te zetten door te getuigen van het evangelie en door te bidden. Dit is de roeping van elke christen.

Sommige gelovigen roept God tot een speciale toewijding aan Hem. Als God iemand roept tot het priesterschap of het diaconaat, mag hij dienstbaar zijn aan de Kerk, laten zien hoe de Kerk haar leven ontvangt van Christus en mag hij de wereld intrekken om de blijde boodschap te verkondigen. Door de wijding wordt de diaken gelijkvormig aan Christus die de diaken, dat wil zeggen dienaar van allen is geworden. De priester handelt krachtens de priesterwijding in de persoon van Christus het Hoofd van de Kerk, vertegenwoordigt Hem in persoon bij het vieren van de eucharistie en heeft de macht zonden te vergeven in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest in het sacrament van boete en verzoening (de biecht). In het religieuze leven mag je de vriendschap met Jezus beleven in een broederlijk of zusterlijk leven, in een leven van gebed en aanbidding en een leven van dienst aan je medemensen. Als God je roept om celibatair te leven, mag je erop rekenen dat Hij je ook de kracht geeft om dat te volbrengen; je mag ervaren dat God alleen genoeg is.

Open staan voor Gods wil vraagt een dagelijkse luisterbereidheid. Dagelijks mogen we door de bijbel te lezen en te bidden zoeken naar wat God van ons vraagt. Zo stellen we ons voor Gods roepstem open.

God roept nog steeds mensen tot het priesterschap, het diaconaat en het religieuze leven. Onze geseclariseerde cultuur maakt het niet gemakkelijk om aan die roeping te beantwoorden. Laten we daarom op deze Roepingenzondag samen bidden tot de Heer van de Oogst, de Goede Herder bij uitstek, dat Hij ook in ons land mensen roept als priester, diaken of religieus en hen de kracht geeft die zij nodig hebben om 'ja' te zeggen op hun roeping.

Utrecht, 12 april 2010

² Vgl. *Nieuwe roepingen voor een nieuw Europa*, slotdocument van het Europese congres over de roepingen tot het priesterschap en het religieuze leven in Europa, Rome, 5-10 mei 1997, 6.